

dvs. at dagpengeudbetalingen efter arbejdsgiverperioden overgår til det sociale udvalg.

Som nævnt i bemærkningerne indebærer dette betydelige administrative merudgifter for kommunerne. Forhandlingerne er derfor vide-reført med henblik på at sikre en ordning, som kan nedbringe de administrative merudgifter væsentligt.

Efter enighed med Kommunernes Landsfor-ening foreslås det, at der etableres en ordning, hvorefter de offentlige arbejdsgivere udbetaler dagpenge i 12 uger ud over arbejdsgiverperioden. En sådan ordning vil formindske omfanget af den kommunale administration af dagpenge-sager meget betydeligt.

Som konsekvens har det været nødvendigt i selve loven at definere, hvad der forstås ved henholdsvis private og offentlige arbejdsgivere. Som en anden konsekvens af de offentlige arbejdsgivers forpligtelse til at udbetale dagpenge i i alt 13 uger indføres en ret for disse til efter 2 ugers fravær at kræve af lønmodtageren, at denne fra sin egen læge eller fra en specialist fremskaffer nærmere oplysninger om sygdommens varighed.

Desuden sikres det med ændringsforslagene, at lønmodtagere, der er beskæftiget hos offentlige arbejdsgivere, har ret til dagpenge fra arbejdsgiveren i de første 13 fraværsuger af en sygeperiode, at lønmodtageren vil kunne få udbetalt forskud på dagpenge fra det sociale udvalg i tilfælde af, at en offentlig arbejdsgiver ikke opfylder sin forpligtelse til at yde dagpenge i de første 13 uger af en sygeperiode, og endelig at varighedsbegrænsningen på i alt 104 uger gælder for såvel privat som offentligt ansatte.

Ændringsforslagene indebærer tillige, at dagpenge til og med 13. sygefraværsuge beregnes efter reglerne i dagpengelovens §§ 9 og 10 om beregning på grundlag af den aktuelle indtjening, således at dagpenge fortsat beregnes på samme måde for privatansatte arbejdstagere som for offentligt ansatte. I øvrigt henvises til bemærkningerne til nr. 2 i det fremsatte lovforslag.

Med de foreliggende ændringsforslag skal der heller ikke længere udbetales refusion efter lovens § 27 i de første 13 uger af sygeperioden

til de offentlige arbejdsgivere, der udbetaler løn under sygdom.

Forslaget om, at de offentlige arbejdsgivere udbetaler dagpenge i 12 uger ud over arbejdsgiverperioden, er udgiftsmæssigt neutralt i forhold til den offentlige sektor set under ét. Det offentliges udgifter som dagpengemyndighed reduceres med 1.050 mio. kr. årligt, fordelt med 787,5 mio. kr. til staten og 262,5 mio. kr. til primærkommunerne. Det offentliges udgifter som arbejdsgiver forøges med et tilsvarende beløb, fordelt med 288 mio. kr. til staten, 568 mio. kr. til primærkommunerne og 194 mio. kr. til amtskommunerne.

Samlet vil ændringsforslagene således medføre en besparelse for staten på 499,5 mio. kr., en merudgift for primærkommunerne på 305,5 mio. kr. og en merudgift for amtskommunerne på 194 mio. kr.

De økonomiske skøn er forbundet med betydelig usikkerhed, ikke mindst på grund af ufuldstændige statistiske oplysninger om det offentlige arbejdsmarked. Der er dog enighed med de kommunale parter om, at ovenstående skøn lægges til grund ved kompensationsdrøftelserne med kommunerne, og at der under hensyn til skønnets usikkerhed gives mulighed for efterregulering.

Merudgifterne til kommunal administration af det oprindelige lovforslag skønnedes at være 135 mio. kr. årligt. Ændringsforslaget vil efter Socialministeriets og de kommunale parters skøn reducere kommunernes administrative merudgifter til ca. 45 mio. kr. årligt.

Til nr. 2, 4, 13, 15 og 16

Ved ændringsforslagene tilbageføres arbejdsgiverperioden til 5 uger.

Til nr. 8, 9 og 10

Ændringsforslagene indebærer, at det offentlige overtager udgifterne til sygedagpenge efter dagpengeloven i arbejdsgiverperiodens 2., 3., 4. og 5. uge.

Ændringsforslagene er med hensyn til selve dagpengeudgifterne udgiftsneutralt i forhold til lovforslaget.